

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/20/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124401633
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124401633.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šabla a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. XXXX/XX, XXX XX C. F., o zaplatenie 10 900,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/50/2024 – 117 zo dňa 04. februára 2025 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **j e p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 10 900,- eur s príslušenstvom – úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 10 900,- eur od 08.03.2024 do zaplatenia (I. výrok) a vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že žalobca je povinný ich zaplatiť žalovanému v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým rozhodne o ich výške (II. výrok).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovné:

3. Na základe žiadosti žalovaného o bezúčelovú pôžičku zo dňa 15.01.2020 D. G. F., H. (ďalej aj „banka“) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 24.01.2020 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „D. I.“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej aj „zmluva o úvere“ alebo „úverová zmluva“), na základe ktorej banka poskytla dlžníkovi bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 13 390,- eur pri fixnej úrokovej sadzbe 8,40 % ročne (po zľave) a žalovaný sa ho zaviazal splatiť v 96 mesačných splátkach po 205,52 eur (z toho poistné v každej splátke činilo 13,94 eur), splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 14.02.2020, konečná splatnosť úveru na deň 14.01.2028, RPMN vo výške 8,66 % a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola určená sumou 18 391,68 eur. V zmluve o úvere a jej súčiastiach bolo dojednané právo veriteľa vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, ak sa dlžník dostane do omeškania s úhradou jednej anuitnej splátky počas obdobia dlhšieho než 3 mesiace, bol na jej zaplatenie písomne vyzvaný a súčasne upozornený na zámer veriteľa uplatniť právo vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, pričom od tohto upozornenia uplynulo viac ako 15 dní.

4. Žalovaný čerpal úver vo výške 13.390,- eur v deň uzatvorenia zmluvy, t. j. dňa 24.01.2020. Podľa žalobcu žalovaný uhradil splátky splatné do januára 2021. Splátku splatnú dňa 14.02.2021 a nasledujúce

už nezaplatil. Poslednú úhradu na poisťné vykonal dňa 14.09.2021, potom už nezaplatil žiadnu splátku. Spolu zaplatil na úver 2 584,62 eur. Podľa špecifikácie žalobcu žalovaný z toho zaplatil na istinu 1 251,78 eur, na zmluvný úrok 1 047,18 eur, na úrok z omeškania 1,36 eur, na poplatky 5,50 eur, na poisťenie 278,80 eur. Dlh na istine tak podľa žalobcu predstavuje 12 138,22 Eur (13 390,- eur – 1 251,78 eur).

5. Treťou upomienkou zo dňa 27.12.2021 zaslanou žalovanému poštou na adresu uvedenú v zmluve – I. J. XXX/XX, XXX XX F. banka oznámila žalovanému, že napriek predchádzajúcim upomienkam eviduje pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 458,70 Eur, z toho úroky činia 435,26 eur, poplatky 23,44 eur. Žalovaného vyzvala na okamžité zaplatenie tejto dlžnej sumy a upozornila ho, že v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru vrátane príslušenstva pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Predmetná výzva neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní, ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru.

6. Listom zo dňa 20.01.2022 banka pristúpila k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Oznámila žalovanému, že nakoľko napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradil dlžnú pohľadávku banky z titulu zmluvy o úvere dňom 20.01.2022 vyhlásila predčasnú splatnosť tohto úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 13 242,92 eur, z toho istina činila 12 138,22 eur, úroky 1 039,44 eur a poplatky 65,26 eur. Zároveň banka vyzvala žalovaného na úhradu tejto sumy v lehote 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Zásilka zaslaná žalovanému poštou na adresu I. J. XXX/XX, XXX XX F., uložená na pošte dňa 24. 01. 2022, sa vrátila späť ako neprevzatá v odbernej lehote. Ani vyhlásenie úveru za predčasne splatný neobsahuje špecifikáciu splátky, pre ktorú veriteľ úver zosplatil.

7. Lustráciou v registri obyvateľov SR, ako aj z fotokópie OP mal súd prvej inštancie osvedčené, že žalovaný má trvalý na pobyt na adrese D. E. XXXX/XX, XXX XX C. F. od júla 2024, teda obe výzvy (zo dňa 27.12.2021 aj 20.01.2022) mu ešte boli zasielané poštou na adresu trvalého pobytu uvedenú v zmluve.

8. Na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 a žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 07.03.2024 v spojení s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky s príslušenstvom podľa stavu ku dňu 07.03.2024 na žalobcu. Postúpenie pohľadávky banka oznámila žalovanému listom zo dňa 19.03.2024, bez dokladu o doručení.

9. Pokusom o zmier zo dňa 19.03.2024 vyzval právny zástupca žalobcu žalovaného na úhradu dlžnej sumy spolu vo výške 17 565,36 Eur najneskôr do 10 dní od doručenia. K úhrade pohľadávky nedošlo.

10. Na základe takto zisteného skutkového stavu s poukazom na ust. § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej aj „zákon č. 483/2001 Z.z.“ alebo „zákon o bankách“), § 1 ods. 2 a 8, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 4, 16 písm. b), 17 písm. b), 20, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“) dospel súd prvej inštancie k nasledovným záverom:

11. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že banka a žalovaný uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 OZ, ktorá je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Touto zmluvou bol teda založený spotrebiteľský zmluvný vzťah a spor z neho vyplývajúci je spotrebiteľský.

12. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010, rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 a rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021 súd prvej inštancie skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v tomto spotrebiteľskom spore.

13. Nakoľko konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 14.01.2028, veriteľ mohol v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. platne postúpiť pohľadávku na tretiu osobu len v prípade, ak sa stala predčasne splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Na platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru musia byť kumulatívne splnené podmienky uvedené v ust. § 53 ods. 9 OZ

v spojení s ust. § 565 OZ. Súd prvej inštancie mal za to, že aj keď dané zákonné ustanovenia výslovne nevyžadujú ako obligatórnu náležitosť upozorňujúcej výzvy pred zosplatnením vymedzenie konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní a ktorá zakladá právo veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, ide o nevyhnutnú náležitosť takejto výzvy z hľadiska jej určitosti, a teda platnosti v zmysle § 37 OZ. Takáto požiadavka plynie z účelu upozorňujúcej výzvy, nejedná sa len o formálnu požiadavku. Len uvedenie výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, je podľa názoru súdu prvej inštancie nepostačujúce, nakoľko bežný spotrebiteľ z tohto údajja nevie jednoznačne určiť, ktorá splátka môže byť v budúcnosti dôvodom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (kedy veriteľ k uplatneniu tohto práva pristúpi), najmä ak spotrebiteľ v snahe vyhnúť sa zosplatneniu úveru dlh chce v rámci svojich možností aspoň čiastočne uhradiť (nevie, zaplatením akej sumy z výšky dlhu zabráni zosplatneniu úveru). V tejto súvislosti na podporu svojho názoru súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo/149/2021. V zmysle daných zákonných ustanovení má totiž veriteľ právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace, upozorní dlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní a môže tak urobiť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (splatnej ako prvej v poradí po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, pre ktorú úver zosplatňuje), inak toto právo veriteľa zaniká. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024, ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/32/2024 zo dňa 18.12.2024.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené bol súd prvej inštancie názoru, že aj keď žalobca v konaní tvrdil, že banka vyhlásila úver za predčasne splatný pri omeškaní so splátkou splatnou dňa 14.10.2021, samotná výzva pred zosplatnením zo dňa 27.12.2021 adresovaná žalovanému neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní a ktorá zakladala dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Preto považoval tento právny úkon za neurčitý a tým pádom neplatný v zmysle § 37 OZ. V dôsledku neplatnosti tohto právneho úkonu banky ako veriteľa nemohol byť platný ani naň nadväzujúci následný úkon - vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom listom zo dňa 20.01.2022, a to pre absenciu výzvy pred zosplatnením v zmysle § 53 ods. 9 OZ ako jednej z kumulatívnych podmienok zosplatnenia.

15. Súd prvej inštancie ďalší dôvod neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru videl v nepreukázaní splnenia povinností banky ako veriteľa podľa § 7 ods. 1 a nasl. zákona č. 129/2010 Z.z. t.j. skúmania schopnosti splácať úver dlžníkom s odbornou starostlivosťou, naopak mal za to, že banka túto povinnosť hrubým spôsobom porušila, preto v zmysle ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a banka zároveň nemohla platne využiť právo na predčasné zosplatnenie úveru.

16. Keďže z vyššie uvedených dôvodov nebola pohľadávka banky s príslušenstvom platne zosplatnená a konečná splatnosť úveru bola v zmluve o úvere určená na 14.01.2028, banka nemohla platne postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti na iný subjekt - žalobcu pre nesplnenie zákonných podmienok. Preto je zmluva o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ neplatná. Na podporu tejto argumentácie súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/2/2022 zo dňa 24.02.2022, ako aj judikát R 4/2021).

17. Napokon mal súd prvej inštancie za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná aj z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/90/2023 z 30.10.2024, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022 bol názoru, že z predmetného zákonného ustanovenia vyplýva požiadavka výlučnej a samostatnej písomnej výzvy banky, že jej klient je v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku, oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 OZ nie je zároveň výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Rovnaký právny záver je konštatovaný aj v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, či rozhodnutiach odvolacieho Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/2/2024 zo dňa 30.05.2024, sp. zn. 11CoCsp/1/2024 zo dňa 17.09.2024, sp. zn. 14CoCsp/42/2023 zo dňa 30.04.2024, sp. zn. 12CoCsp/24/2022 zo dňa 28.06.2023, sp. zn. 12CoCsp/36/2020 zo dňa 13.05.2021 a sp. zn. 15CoCsp/23/2023 zo dňa 19. júla 2023. Žalobca v konaní nepreukázal, že by banka žalovanému bola doručovala výlučnú a samostatnú kvalifikovanú výzvu vyhotovenú v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, naviac keď výzvy z 27.12.2021 aj z 20.01.2022 súd prvej inštancie vyhodnotil ako neplatné právne úkony.

18. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky s príslušenstvom z banky na žalobcu, súd prvej inštancie nepovažoval žalobcu za aktívne vecne legitimovaného v tomto spore, t.j. za nositeľa práva uplatneného v tomto konaní. Súd prvej inštancie preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

19. Dodal, že vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu pre výsledok sporu už nebolo potrebné sa zaoberať námietkami žalovaného o neplatnosti zmluvy o úvere z titulu neprijateľných podmienok, o neúčinnom doručovaní písomností žalovanému od júla 2024. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011 zo 16.11.2011, podľa ktorého súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

20. Napriek uvedenému sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovaným v konaní. Mal za to, že nakoľko k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru nedošlo, v zmysle § 103 OZ trojročná premlčacia doba plynie od zročnosti jednotlivých splátok istiny. Vzhľadom na to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov po započítaní všetkých úhrad žalovaného vo výške 2 584,63 eur len na istinu v súlade s ust. § 566 ods. 2 OZ bolo podľa súdu prvej inštancie uhradených 18 celých splátok a časť 19. splátky splatných v období od 14.02.2020 do 14.08.2021, pričom vychádzal z predpokladu, že pri úverovej istine 13 390,- eur a počte mesačných splátok 96, činí jedna mesačná splátka 139,48 eur. Keďže žaloba bola doručená na súd prvej inštancie dňa 23.10.2024, premlčané sú podľa súdu prvej inštancie neuhradené splátky istiny splatné pred 23.10.2021, t.j. časť splátky splatnej dňa 14.08.2021 a splátky splatné 14.09.2021 a 14.10.2021.

21. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v konaní. Dodal, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

22. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca. Rozhodnutie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP, t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalobca v nasledovných skutočnostiach:

24. Napriek tomu, že dňa 28.01.2025 žalobca doručil súdu repliku (vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného k žalobe), súd prvej inštancie dňa 04.02.2025 otvoril pojednávanie, (predvolanie na ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 20.01.2025), neodročil pojednávanie, čím nedodržel písomnú fázu konania, kedy po replike žalobcu sa pre žalovaného vytvára priestor na dupliku. Z časového hľadiska bolo zásadne nemožné, aby súd poskytol žalovanému spotrebiteľovi relevantný priestor na podanie dupliky. Napriek tomu sa v bode 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje: „Žalovaný v duplike vzniesol námietku premlčania celého nároku, a z tohto dôvodu žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu.“ Žalobca podotkol, že neeviduje doručenie akejkoľvek dupliky žalovaného, po nahliadnutí do elektronického súdneho spisu je zrejmé, že sa v ňom žiadna duplika žalovaného nenachádza. Nachádza sa v ňom zvukový záznam zo súdneho pojednávania zo dňa 04.02.2025, z ktorého sa javí, že súdu bolo toho istého dňa doručené doplnenie vyjadrenia žalovaného v písomnej forme, ktoré malo byť duplikou. Ak by tomu tak bolo, potom súd prvej inštancie nerešpektoval zachovanie 5-dňovej procesnej lehoty na strane žiadnej zo strán sporu, nakoľko žalobcovi bolo vyjadrenie žalovaného doručené dňa 04.02.2025 a nie je zrejmé, kedy mala byť žalovanému doručená replika (žalobcu). Súd prvej inštancie túto skutočnosť neoznámil a zároveň nevyžiadal súhlas od strán sporu s tým, aby pokračoval v pojednávaní aj bez zachovania 5-dňovej procesnej lehoty na prípravu pojednávania (ktorú možno skrátiť alebo úplne vylúčiť len, ak s tým dotknutá strana súhlasí).

25. Následne je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že postupca nekonal s odbornou starostlivosťou čo do skúmania bonity žalovaného, hoci

žalovaný v konaní uvedenú skutočnosť nenamietal. Žalobca bol preto názoru, že súd postupoval procesne nesprávne, ak nevytvoril žalobcovi v podstate žiaden procesný priestor na zodpovedanie inak nespornej otázky, ktorá ale mala zásadný vplyv na posúdenie nároku, keďže viedla k zamietnutiu žaloby ako takej. Súd prvej inštancie ani len náznakom nespomenul, či už vopred písomne, alebo priamo na pojednávaní, že považuje otázku skúmania bonity žalovaného za spornú. Strany sporu sa na predmetnom pojednávaní vyjadrovali len k premlčaniu, teda k tomu, čo medzi nimi bolo sporné. Preto procesný postup súdu považoval žalobca nielen za zmätočný, ale aj nepredvídateľný a v konečnom dôsledku nesprávny. Žalobca mal za to, že pokiaľ v otázke skúmania bonity spotrebiteľa veriteľom súd prvej inštancie vzhliadol v žalobe nezrovnalosť, bol povinný v zmysle § 129 CSP žalobcu vyzvať na doplnenie alebo opravu podania (žaloby) v lehote najmenej desať dní s poučením, že inak podanie (žalobu) odmietne. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie mal a mohol žalobcu vyzvať na zdokladovanie skúmania bonity, resp. zodpovedanie iných sporných otázok (vytvoriť mu relevantný procesný priestor). Súd však neposkytol žalobcovi fakticky žiadnu šancu na vyjadrenie k tejto otázke. Pomerne neštandardná je aj rýchlosť procesu, kedy z časového hľadiska došlo k doručeniu žaloby na súd koncom októbra 2024, pričom už začiatkom februára 2025 bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom – teda prakticky tri mesiace (medzitým boli aj vianočné sviatky). Podľa žalobcu súd prvej inštancie objektívne nesplnil parametre písomnej fázy súdneho sporového procesu, pričom žalobcu ani len nevyzval na zdokladovanie čohokoľvek; nepostupoval procesne správne, ak žalobcu nevyzval na doplnenie/opravu žaloby pod hrozbou odmietnutia (§ 129 CSP), ale rovno žalobu zamietol. Nevyzval žalobcu ani na späťvzatie zjavne nedôvodnej žaloby (§ 138 CSP). Nevyzval na doplnenie skutkových tvrdení ohľadom ním (v rozsudku stanovenej, inak nespornej) skutočnosti (§ 150 ods. 2 CSP), pričom reálne nevytvoril žalobcovi žiaden procesný priestor na doplnenie/opravu žaloby. Každá zo strán sporu má právo sa oboznámiť s vyjadrením protistrany a má jej byť poskytnutá dostatočná lehota na oboznámenie a prípadné vyjadrenie, k čomu taktiež nedošlo (poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci K. vs. Slovenská republika, zásadu kontradiktórnosti civilného procesu). Podľa žalobcu prišiel dňa 04.02.2025 takpovediac „na hotové“, nakoľko súd prvej inštancie hodlal žalobu od stola zamietnuť v čo najkratšom možnom čase. Postup súdu prvej inštancie považoval žalobca za nevídaný a nekorešpondujúci so zásadami právnej istoty na strane žalobcu. Podľa názoru žalobcu sa jedná o flagrantné porušenie práva na spravodlivý súdny proces na jeho úkor v zákonom predpokladanej intenzite z dôvodov vyššie uvedených. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoCsp/28/2023 zo dňa 30.05.2024, či rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/8/2024 zo dňa 13.06.2024.

26. Nakoľko žalobca mal za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, je podľa jeho názoru nadbytočné ako odvolací dôvod uvádzať pripustnosť nových dôkazov, resp. uvádzania ďalších skutočností v odvolacom konaní, nakoľko v prípade naplnenia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, čo je o. i. dané aj právom žalobcu na dvojinštančnosť konania. Rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní musí predchádzať náležité konanie pred súdom prvej inštancie, náležité zistenie skutkového stavu a právne posúdenie veci. Odôvodnenie rozhodnutia je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššej inštancie, účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie za predpokladu, že boli zrozumiteľne prezentované, t.j. preskúmané rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti). S odkazom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7CoCsp/30/2023 zo dňa 30.05.2024 poukázal na potrebu zachovania princípu kontradiktórnosti pri skúmaní vecnej legitímácie strán sporu súdom z úradnej povinnosti, t.j. na potrebu zachovania stranám sporu možnosti vyjadrovať sa nielen ku skutkovým tvrdeniam, návrhom na vykonanie dokazovania a právnej argumentácii strán sporu, ale aj k právnym dôvodom uplatňovaným súdom ex offio, na ktorých chce založiť svoje rozhodnutie, čím sa predchádza vydaniu prekvapivého rozhodnutia. Bez vytvorenia procesnej príležitosti strane v prvoinštančnom konaní kontradiktórne sa vyjadriť a právne argumentovať, prípadne doplniť skutkové tvrdenia, či predložiť nové dôkazy, ktoré sa z jej hľadiska javili ako významné, dochádza k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva.

27. Žalobca preto považoval závery súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku ohľadne hrubého porušenia povinnosti banky skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver za zjavne predčasné. Podľa jeho názoru prichádza do úvahy zrušenie napadnutého rozsudku a zopakovanie dokazovania v otázke skúmania bonity na súde prvej inštancie, pretože akékoľvek dokladovanie skúmania bonity pred odvolacím súdom by prakticky znamenalo porušenie práva žalobcu

na už spomínanú dvojinštančnosť súdneho konania. Odvolací súd by tým prakticky prevzal na seba rolu súdu prvej inštancie, vykonal dokazovanie namiesto súdu prvej inštancie, čím by okrem iného žalobca stratil možnosť revízie záverov dokazovania na nadriadenom súde.

28. Napriek vyššie uvedenému (zrejme z opatrnosti - poznámka odvolacieho súdu) žalobca uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP. Argumentujúc práve tým, že v prvoinštančnom súdnom konaní nikto bonitu nerozporoval, nikto na bonitu nevyzýval, je podľa žalobcu namieste uvádzanie ďalších rozhodujúcich skutočností a predloženie ďalších dôkazov – žiadosti o úver a overovanie klienta v odvolacom konaní, nejedná sa o neprípustné novoty s poukazom na § 366 písm. d) CSP. Žalobca tvrdil, že z tejto dokumentácie vyplýva, že banka konala s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného, overovala príjmy a výdavky žalovaného v zmysle jednotlivých ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy o úvere, vrátane na vec sa vzťahujúcich usmernení dohliadajúceho orgánu - NBS. Žalovaný deklaroval a banka akceptovala z daňového priznania príjem žalovaného 2 747,34 eur mesačne, jeho výdavky boli na úrovni 1 321,80 eur, finančná rezerva žalovaného teda vysoko prevyšovala mesačnú splátku novoposkytnutého úveru vo výške 192,03 eur. Podotkol, že sa jedná sa o neúplnú dokumentáciu, nakoľko ohľadom bonity spotrebiteľa musí kontaktovať banku za účelom doručenia výsledných informácií z jednotlivých aplikácií a softvéru banky, čo s ohľadom na zákonnú lehotu na podanie odvolania nie je vždy možné. Nad rámec uvedeného konštatoval, že v prípade žalovaného nejde o bežného spotrebiteľa v poňatí klasickej koncepcie tzv. priemerného spotrebiteľa, ale o spotrebiteľa, ktorý dosiahol vysokoškolský titul Ing., teda žalovaný absolvoval technický alebo inžiniersky študijný program, ktorý zahŕňa okrem iného aj matematiku. Nemožno preto hovoriť o subjekte, ktorý by si nebol vedomý toho, čo veriteľovi pri splnení podmienok na poskytnutie úveru uvádza, alebo ktorý by zákonnostiam, či obsahu kontraktu neporozumel.

29. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP žalobca v odvolaní vymedzil nasledovne:

30. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že nedodržel zákonné podmienky ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka pre platné zosplatenie úveru. Trval na tom, že výzvou zo dňa 27.12.2021 banka upozornila žalovaného, že ak neuhradí omeškané splátky, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru a učinila tak v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením úveru. Podaním zo dňa 20.01.2022 využila svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru za dodržania aj ďalšej podmienky ust. § 53 ods. 9 OZ, t.j. po omeškaní žalovaného s platením splátok po dobu troch mesiacov. Toto právo banka využila pre nesplnenie splátky, ktorá predchádzala zosplateniu tri mesiace, t.j. pre nesplnenie splátky splatnej dňa 14.10.2021. Žalobca mal teda za to, že došlo k účinnému zosplateniu úveru zo strany banky.

31. Žalobca považoval za nesprávny právny názor súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, ako aj v oznámení o uplatnení práva podľa § 565 OZ potrebné špecifikovať, s ktorou splátkou je žalovaný v omeškaní. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/123/2022 z 30.01.2024: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premičacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia tri mesiace po splatnosti.“

32. Žalobca poukázal na to, že súčasná rozhodovacia prax súdov na všetkých úrovniach je nejednotná pri posudzovaní náležitostí zosplätajúcej výzvy, resp. aj výzvy, ktorá zosplateniu predchádza, čím dochádza k právnej neistote subjektov súkromnoprávných vzťahov.

33. Žalobca ďalej poukázal na to, že platobná disciplína žalovaného sa po výzve podľa § 53 ods. 9 OZ neobnovila, neuhradené splátky neuhradil, preto banka nebola povinná opätovne vyzývať žalovaného podľa § 53 ods. 9 OZ, jej podmienky zostali splnené a teda aj v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti boli splnené podmienky na uplatnenie práva podľa § 565 OZ, o čom svedčí aj už vyššie citované uznesenie NS SR: „...toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatenej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh.“

34. Preto mal žalobca za to, že veriteľ nie je povinný uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú sa chystá, prípadne pre ktorú pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, Občiansky zákonník takúto podmienku v žiadnom jeho ustanovení neobsahuje. Žalobcovi preto nie je zrejmé, z akých zákonných ustanovení súd prvej inštancie túto domnelú povinnosť veriteľa vytvoril. Zhrnul, že zo zákonných ustanovení vyplývajú len nasledovné podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru: aby bola táto možnosť dohodnutá (bez akýchkoľvek zákonných náležitostí tejto dohody), aby bol dlžník v omeškaní aspoň 3 mesačne splátky, aby bol dlžník na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva. Žalobca bol názoru, že určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatnenie dlhu, je výhradne vecou právneho posúdenia súdu, žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj bezpochyby urobil.

35. Žalobca mal za to, že špecifikácia splátky by bola navyše nadbytočná, keďže z platnej právnej úpravy a rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že vždy môže ísť len o jednu konkrétne vymedzenú splátku, pre nesplnenie ktorej veriteľ zosplatnil celý úver (v tomto prípade splátku splatnú 14.10.2021), splátku, ktorej splatnosť predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru po dobu viac ako tri mesiace. Zopakoval, že uvedené je výsostne právnou otázkou, závisí od právneho posúdenia súdu.

36. Žalobca tiež s poukazom na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 mal za to, že v prípade možného rozdielného výkladu náležitosti právneho úkonu by mal byť preferovaný výklad v prospech jeho platnosti. Taktiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 9/2017 z 27.05.2020 odkazujúce na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07, v zmysle ktorých podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu.

37. Na podporu svojho názoru žalobca citoval aj z viacerých rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky (o. i. aj z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/7/2023 zo dňa 24.10.2023), ktoré nevyžadovali ako podmienku zosplatnenia úveru uvedenie konkrétnej splátky vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. v oznámení o zosplatnení úveru podľa § 565 OZ. Žalobca mal za to, že predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. R 29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29.11.2022), kedy podľa žalobcu nevyhnutne musel dovolací súd posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev (ak posudzoval začiatok plynutia premlčacej doby), pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej-ktorej výzve. Výklad vyžadujúci uvedenie konkrétnej splátky v oznámení o zosplatnení úveru, resp. aj vo výzve pred zosplatnením nemôže obstáť v praktickom živote úverových vzťahov, jednak preto, že takmer nikdy by nemohla nastať situácia, že by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch totožnú splátku, teda nebolo by ani zrejmé, akú splátku má vlastne uvádzať a jednak preto, že ak by sa malo jednať o tú istú splátku, banka by musela čakať s urobením právneho úkonu – oznámenia o zosplatnení minimálne 15 dní po upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ, tento úkon by sa stal právne účinným až dôjdením do dispozičnej sféry adresáta – dlžníka, pričom úložná lehota pri poštovom doručovaní je až 18 dní, a teda v prípade, že by k prevzatíu oznámenia došlo až v 18. deň, potom by po 33 dňoch (15+18) došlo nevyhnutne k splatnosti ďalšej splátky, čo by menilo právne posúdenie toho, pre ktorú splátku došlo k uplatneniu práva na zosplatnenie. Uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá zosplatniť úver v upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ by teda nemalo pre spotrebiteľa žiadnu informačnú hodnotu, mohol by len nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplatneniu – čo by však v prípade omeškania s viacerými splátkami nemohlo nastať, nakoľko pri úhrade (len) tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ zostali zachované (spotrebiteľ by bol naďalej v omeškaní so splácaním dlhu po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, keďže zvyšné splátky neuhradil a zároveň bol upozornený na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti).

38. Žalobca v odvolaní poukázal aj na novelizáciu ust. § 53 Občianskeho zákonníka účinnú od 01.11.2024:

39. Podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.11.2024, ak má spotrebiteľ plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy v splátkach, môže obchodník požadovať vrátenie celého plnenia, ak je spotrebiteľ celkom alebo čiastočne v omeškaní aspoň s tromi splátkami a suma splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, je najmenej vo výške

- a) desiatich percent poskytnutej sumy úveru alebo iného plnenia, na ktorého vrátenie je spotrebiteľ podľa spotrebiteľskej zmluvy povinný, ak je doba trvania spotrebiteľskej zmluvy dohodnutá najviac na tri roky,
- b) piatich percent poskytnutej sumy úveru alebo iného plnenia, na ktorého vrátenie je spotrebiteľ podľa spotrebiteľskej zmluvy povinný, ak je doba trvania spotrebiteľskej zmluvy dohodnutá na viac ako tri roky a najviac na desať rokov, alebo
- c) dva a pol percenta poskytnutej sumy úveru alebo iného plnenia, na ktorého vrátenie je spotrebiteľ podľa spotrebiteľskej zmluvy povinný, ak je doba trvania spotrebiteľskej zmluvy dohodnutá na viac ako desať rokov.

40. Podľa § 53 ods. 10 cit. zákona ak sú splnené podmienky podľa odseku 9, obchodník je povinný vo výzve na vrátenie splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, poskytnúť spotrebiteľovi dodatočnú lehotu na plnenie, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní od doručenia výzvy. Ak spotrebiteľ neuhradí splátku, s ktorými je v omeškaní, v dodatočnej lehote poskytnutej mu obchodníkom, jej uplynutím sa stáva celé plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy splatným; ustanovenie § 565 sa nepoužije. Obchodník je povinný vo výzve na vrátenie splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, upozorniť spotrebiteľa na následok podľa predchádzajúcej vety a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní.

41. Žalobca citoval aj z dôvodovej správy k tejto novelizácii, podľa ktorej: „Navrhovaná nová právna úprava upravuje "možnosť" obchodníka požadovať úhradu celého plnenia, resp. celej dlžnej sumy za zákonom ustanovených podmienok, ktoré zohľadňujú nielen počet omeškaných splátok, ale aj ich celkovú "omeškanú" výšku vo vzťahu k výške poskytnutého úveru alebo iného plnenia, na ktoré je spotrebiteľ podľa spotrebiteľskej zmluvy povinný, a vo vzťahu k dĺžke trvania spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ ide o iné plnenia, majú sa na mysli najmä plnenia odlišné od finančného plnenia (napr. zmluva o dielo a pod.).“

42. Žalobca mal za to, že ani po novelizácii Občianskeho zákonníka nebude obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatenie bude naďalej uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní. Veriteľ podľa právnej úpravy účinnej od 01.11.2024, obdobne ako aj pri úprave účinnej pred 01.11.2024 je povinný vo výzve upozorniť spotrebiteľa na následok zosplatenia a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní. Obligatórnou náležitosťou tejto výzvy teda ani po účinnosti novelizácie nebude špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatiť, resp. pre ktorú úver zosplatiť.

43. Žalobca mal preto za to, že výzvy veriteľa sú pre spotrebiteľa dostatočným spôsobom určité, netrpia vadou neurčitosti, obsahujú jasný prejav vôle veriteľa, ktorý využil svoje právo zosplatiť úver po predchádzajúcej výzve na zaplatenie omeškaných splátok. Prejav vôle je neurčitý len v prípadoch, keď je neistý jeho obsah, resp. je vnútorne rozporný. Z obsahu právneho úkonu zo dňa 27.12.2021 je celkom zrejмый úmysel veriteľa, t.j. upozornenie dlžníka v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, že je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiace, je z neho zrejмый aj celková výška jeho omeškania a rovnako upozornenie na to, že v prípade, ak omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Taktiež z obsahu zosplatenia zo dňa 20.01.2022 je zrejмый vôľa veriteľa zosplatiť celú pohľadávku z dôvodu porušenia povinnosti na strane dlžníka - nedodržania platobnej disciplíny. Z obsahu týchto úkonov je teda bez akýchkoľvek pochybností zrejмый vôľa konajúcej osoby, čo vylučuje možné právne posúdenie uvedených právnych úkonov ako neurčitých, resp. neplatných.

44. V odôvodnení napadnutého rozsudku podľa názoru žalobcu absentuje vysvetlenie, v čom súd prvej inštancie identifikoval neurčitosť právnych úkonov, t.j. ako konkrétne sa pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatenie (sa dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 o z) uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov. Vzhľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to,

že rozsudok súdu prvej inštancie je čiastočne nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia a právne závery v ňom uvedené sú v celom rozsahu nesprávne.

45. Žalobca nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť samostatná, osobitná, výlučná. Citujúc predmetné ustanovenie bol aj s poukazom na 1. vydanie komentára k zákonu o bankách z roku 2024 vydané nakladateľstvom C. H. Beck názoru, že zo znenia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi svoju pohľadávku za podmienky, že a) klient bol písomne vyzvaný na zaplatenie čo i len časti peňažného záväzku, s ktorého zaplatením je v omeškaní a b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Mal preto za to, že zo strany banky boli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky na žalobcu. V konaní pritom nebolo sporné, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky aj napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na podporu svojho názoru poukázal taktiež na rozhodnutia NS SR, a to najmä na uznesenie sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023 citujúc o. i. z jeho odôvodnenia: „Výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ).“, uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/154/2020 zo dňa 27.02.2024, ako aj na rozhodnutia niektorých krajských súdov SR. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že výzvou v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách bola výzva zo dňa 20.01.2022. V tejto výzve banka uviedla žalovanému aktuálnu dlžnú sumu a vyzvala ho na jej zaplatenie. K postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo zmluvou zo dňa 07.03.2024, išlo zo strany žalovaného teda o podstatne dlhšie omeškanie (vyše 2 roky), ako vyžaduje ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

46. Žalobca bol taktiež názoru, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyžaduje, aby bol dlžník po odoslaní výzvy v omeškaní 90 dní a až následne mohol veriteľ postúpiť pohľadávku, t.j. podľa žalobcu sa moment omeškania dlžníka 90 dní neviaže na moment odoslania, resp. doručenia výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, z ktorých vyvodil záver, že plynutie lehoty deväťdesiatich dní nenastáva od doručenia výzvy bankou klientovi, ale je nezávislé na výzve, plynie odvtedy, čo sa dlžník dostal do omeškania s plnením dlhu.

47. Žalobca nepovažoval za správny ani názor, že vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, t.j., že sa vyžaduje osobitná výzva, preto vyhlásenie predčasnej splatnosti nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Trval na tom, že výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu, čo v konkrétnom prípade preukázané nebolo. Opätovne s poukazom na prioritu výkladu platnosti oproti neplatnosti právneho úkonu v súkromnej sfére mal žalobca za to, že ani spotrebiteľský status žalovaného nemôže znamenať popretie účelu, významu a gramatického znenia právnej normy. Podľa názoru žalobcu zákonodarca nevyžaduje osobitnú výzvu pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, inak by to v znení predmetného ustanovenia výslovne uviedol. Preto takúto povinnosť nad rámec zákona nemožno od banky ako postupcu požadovať. S poukazom na článok 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky mal za to, že výklad smerujúci k sankcionovaniu za niečo, čo zákon neukladá, je rozporný s princípom právnej istoty. Preferencia takéhoto výkladu zároveň neprímerane zvýhodňuje dlžníka a významným spôsobom zasahuje do práv a právom chránených záujmov veriteľov. Napokon ani samotný dlžník si v takej situácii nemôže byť istý, kto je jeho veriteľom, ak sa chce zbaviť záväzku splnením. Preto, ak súdy vyžadujú od veriteľov niečo, čo zákon nevyžaduje, dochádza k značnému ohrozeniu právnej istoty v súkromnoprávnych vzťahoch ako takých v širšom rozsahu.

48. Unifikujúcim prvkom v rozdielnom výklade na spôsob „iný kraj, iný mrav“ by mal byť práve Najvyšší súd SR. Žalobca podotkol, že vie o tom, že právna otázka, či zosplatňujúcu výzvu možno považovať aj za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, je aj z dôvodu rozporu výkladov jednotlivých senátov dovolacieho súdu predmetom prieskumu zo strany veľkého senátu Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/18/2024 z 29.01.2025). Žalobca mal za danej situácie (existujúcej v čase podania odvolania) za to, že právna otázka, či zosplatňujúca výzva môže byť považovaná aj za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, samozrejme za splnenia ostatných

zákonom predpokladaných kritérií, sa javí byť momentálne v súlade s novšou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyriešená s výsledkom, že výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj zosplatňujúca výzva za predpokladu, že obsahuje zároveň výzvu na splnenie záväzku a bola preukázaná objektívna možnosť dlžníka sa s touto výzvou oboznámiť. Právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého ani jednu z predložených výziev nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je preto podľa žalobcu správny.

49. Žalobca bol preto názoru, že preukázal aj splnenie podmienok vyžadovaných ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách na platné postúpenie pohľadávky z banky na neho, svedčí mu teda aktívna vecná legitímácia v tomto spore.

50. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, alternatívne aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

51. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Bol názoru, že žalobca nepreukázal, že banka konala pri schvaľovaní úveru s odbornou starostlivosťou (poukázal na proces pred uzatvorením zmluvy o úvere), hrubým spôsobom porušila svoju povinnosť určenú zákonom č. 129/2010 Z.z., súhlasil preto s názorom súdu prvej inštancie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a banka nemohla žiadať o predčasné zosplatenie úveru.

52. Pokiaľ ide o dlžnú sumu uvedenú v tretej upomienke – pokuse o zmier zo dňa 27.12.2021, mal za to, že táto sa nedá verifikovať, nebola preukázaná, najmä ak banka pri jej výpočte vychádzala z toho, že má nárok aj na úrok a poplatky z úveru, táto suma nebola v danej listine priradená k žiadnym konkrétnym splátkam. V tejto listine sa neuvádza žiadna konkrétna splátka, s ktorou by mal byť žalovaný v omeškaní viac ako tri mesiace. Zhodne so súdom prvej inštancie ju preto pre neurčitosť považoval za absolútne neplatnú.

53. Ďalej žalovaný vyčítal banke, že tým, že vo výzve na predčasné splatenie úveru nekonkretizovala právny predpis, z ktorého tento právny úkon vyvodzuje, nemohol si overiť správnosť a zákonnosť postupu banky a až v konaní tvrdený zo zákona odvodzovaný dôvod zosplatenia úveru. Banka mala určite a zrozumiteľne uviesť základ dôvodu zosplatenia, ako aj konkrétne skutočnosti, ktorými sa mal tento dôvod naplniť. Vo výzve na predčasné splatenie úveru mali byť preto podľa žalovaného uvedené konkrétne omeškané splátky s dátumom ich splatnosti. Len tak si dlžník môže overiť tvrdenie veriteľa o svojom omeškaní. Navyše keďže tejto výzve nepredchádzalo platné upozornenie podľa § 53 ods. 9 OZ, je taktiež absolútne neplatná pre porušenie zákona.

54. Žalobca v odvolacej replike trval na podanom odvolaní.

55. Žalovaný v odvolacej duplike trval na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

56. Krajský súd v Banskej Bystrici funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 CSP preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a mimo nich v zmysle § 380 ods. 2 CSP v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie je vo svojej výrokovej časti vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

57. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že žalobca v podanom odvolaní síce formálne označil (aj) odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, tento však v obsahu odvolania žiadnym spôsobom nešpecifikoval, neuviedol konkrétne okolnosti, v ktorých má tento odvolací dôvod spočívať, konkrétne k akým nesprávnym skutkovým zisteniam mal súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospieť. Žalobca v odvolaní nenapáda skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, ani v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 OZ nie je uvedená splátka, pre ktorú veriteľ – banka využila právo podľa § 565 OZ, žalobca bol len na rozdiel od súdu

prvej inštancie názoru, že takáto náležitosť z OZ nevyplýva, a preto polemizuje a nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie na vec, konkrétne s názorom, že vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. v oznámení o zosplatnení úveru podľa § 565 OZ musí byť ako jeho obsahová náležitosť konkretizovaná splátka, pre ktorú veriteľ toto právo chce využiť, resp. využil, ak túto obsahovú náležitosť neobsahuje, je zosplatnenie neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ. Žalobca teda uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Taktiež ohľadne skúmania bonity žalobca neoznačuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie na základe dôkazov obsiahnutých v spise a právne závery z nich vyplývajúce za nesprávne, ale za predčasné majú za to, že súd prvej inštancie ho mal vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení a prípadné predloženie dôkazov v tejto otázke, tým, že tak neurobil, porušil jeho právo na spravodlivý proces (čím uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP) a podporne uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, t.j. zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Tým, že v lehote na podanie odvolania žalobca nekonkretizoval, nevymedzil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, vlastne ho neuviedol. Rovnaký názor zastávajú aj autori Veľkého komentára k Civilnému sporovému poriadku: „Odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených väd odôvodnené (§ 363), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t.j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, strana 1237). Taktiež v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 05.11.2019 iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť vecným preskúmaním správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov.

58. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd uvádza nasledovné:

59. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie doručil žalobu na vyjadrenie žalovanému dňa 07.12.2024, pričom vo výzve určil lehotu na vyjadrenie 15 dní od doručenia výzvy. Táto lehota uplynula v pondelok 23.12.2024. Do tohto dátumu vyjadrenie žalovaného súdu nedošlo. Po tomto dátume nie je súd prvej inštancie povinný vyčkávať na vyjadrenie strany sporu, preto pristúpil dňa 15.01.2025 k nariadeniu termínu pojednávania na 04.02.2025, pričom predvolanie na pojednávanie bolo žalobcovi doručené dňa 20.01.2025 a žalovanému 16.01.2025, t.j. viac ako 5 dní pred vytýčeným termínom pojednávania. Až po doručení predvolania na pojednávanie sa žalovaný k žalobe vyjadril podaním podaným osobne na súde prvej inštancie dňa 17.01.2025. Súd prvej inštancie (nakoľko do termínu pojednávania zostávalo ešte 17 dní a obe strany sporu mali aktívne elektronické schránky na doručovanie písomností), následne doručil toto vyjadrenie žalovanému žalobcovi, resp. jeho právnomu zástupcovi dňa 22.01.2025, pričom ho už nevyzval na vyjadrenie k nemu, hoci tak mal podľa dikcie ust. § 167 ods. 3 CSP urobiť (zrejme tak neurobil pre krátkosť času zostávajúceho do termínu pojednávania). Toto procesné pochybenie však nemožno považovať za majúce intenzitu porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces, nakoľko, aj keď mu nebola súdom poskytnutá lehota na podanie repliky, túto podal dňa 28.01.2025, t.j. vyjadril sa k vyjadreniu žalovaného ešte pred termínom pojednávania. Súd prvej inštancie hneď na nasledujúci deň 29.01.2025 dal kancelárii pokyn na doručenie repliky žalobcu žalovanému, ktorý si ju prevzal deň po termíne pojednávania, t.j. 05.02.2025. Žalobca však nemôže namietat porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces tým, že mu súd prvej inštancie neumožnil do termínu pojednávania vyjadriť sa k replike žalobcu, podať dupliku. To by mohol namietat len žalovaný, na čo nemal dôvod, keďže bol v spore pred súdom prvej inštancie úspešný. Navyše z dikcie ust. § 167 ods. 4 CSP vyplýva, že nie je povinnosťou súdu vždy doručiť repliku žalobcu (vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe žalobcu) žalovanému na vyjadrenie. Súd tak môže urobiť, ak neurobí iné vhodné opatrenia (napr. nariadi pojednávanie vo veci).

60. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 04.02.2025 predložil len písomné doplnenie vyjadrenia k žalobe datované dňom 03.02.2025, v ktorom doplnil námietku premlčania žalobou uplatneného nároku, ktorú vzniesol už vo vyjadrení k žalobe, nevyjadroval sa k otázke splnenia povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného spotrebiteľa splácať úver, tzv. bonitu spotrebiteľa. Toto podanie mal zrejme súd prvej inštancie na myslí, keď v odôvodnení rozhodnutia konštatoval: „Žalovaný v duplike vzniesol námietku premlčania celého nároku...“ Jedná sa o terminologickú nepresnosť, nakoľko duplika je vyjadrením k replike žalobcu, ktorá bola žalovanému doručená až dňa 05.02.2025, t.j.

po termíne pojednávania. K námietke premlčania sa žalobca vyjadril v replike a k jej doplneniu na pojednávaní, považoval ju za nedôvodnú, nežiadal z dôvodu doručenia doplnenia námietky premlčania krátkou cestou na pojednávaní o odročenie pojednávania za účelom jej vyhodnotenia a podania vyjadrenia. Nebolo preto podľa názoru odvolacieho súdu potrebné osobitne sa dopytovať strán sporu, či súhlasia s vykonaním pojednávania, resp. či žiadajú o jeho odročenie, nakoľko ani na pojednávaní nebola vznesená žiadna nová pre spor podstatná argumentácia, ku ktorej by nemali možnosť sa vyjadriť už pred pojednávaním. Navyše ustanovenie § 178 ods. 2 CSP viaže počiatok plynutia procesnej lehoty 5 dní na prípravu na pojednávanie na doručenie predvolania na pojednávanie strane alebo jej zástupcovi. Táto lehota piatich dní na prípravu na pojednávanie nemusí byť bezvýhradne dodržaná, je daná pre prípad, že by pred pojednávaním bola vznesená nová podstatná argumentácia, či vznesené relevantné návrhy na doplnenie dokazovania, ku ktorým by protistrana nemala dostatočný časový priestor zaujať kvalifikované stanovisko. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odbornú literatúru: „Ak sa strany alebo ich zástupcovia na pojednávanie dostavia, a to aj napriek tomu, že súd nebude mať vykázané doručenie predvolania na pojednávanie, prípadne predvolanie na pojednávanie im bolo doručené v dobe kratšej ako 5 dní pred pojednávaním, nebude dôvod na to, aby súd osobitne skúmal, či a kedy im predvolanie na pojednávanie bolo doručené alebo ich osobitne poučoval o tom, že majú byť predvolaní tak, aby mali dostatok času, spravidla najmenej päť dní, na prípravu na pojednávanie. Dostavením sa strán alebo ich zástupcov na pojednávanie v prípade, ak na pojednávaní o jeho odročenie nežiadajú, treba mať za to, že strany s vykonaním tohto procesného úkonu súhlasia. Ak sa strana napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie jej nebolo doručené v lehote najmenej piatich dní pred pojednávaním, na pojednávanie dostaví a bude žiadať o odročenie pojednávania, nemusí to vždy viesť k tomu, že súd pojednávanie na žiadosť strany odročí. Pri rozhodnutí o tom, či pojednávanie odročí, súd zvaží, či nedodržanie päťdňovej lehoty mohlo negatívne ovplyvniť prípravu strany na pojednávanie. Dôvod na odročenie pojednávania v takomto prípade nebude daný najmä v tých prípadoch, v ktorých súd dospeje k záveru, že príprava na pojednávanie pre stranu nemohla byť spojená s vykonaním žiadnych osobitne náročných činností ako napríklad ďalšia porada zástupcu strany so stranou a podobne. Pôjde najmä o prípady skutkovo jednoduchých vecí, konaní, v ktorých skutkové tvrdenia strany, najmä žalobcu, neboli druhou stranou spochybnené, alebo prípady pojednávania odročených len z dôvodu vykonania stranami už skôr navrhnutých dôkazov. Z uvedeného je zrejmé, že ustanovenie, podľa ktorého majú mať strany spravidla najmenej päť dní na prípravu na pojednávanie, treba vyložiť v každom jednotlivom prípade s ohľadom na osobitosť procesnej situácie. Pritom možno dospieť nielen k záveru, že dostatočnou bude lehota kratšia ako 5 dní, ale aj lehota dlhšia, a to osobitne v takých prípadoch, ak sa nariaďuje pojednávanie, na ktorom možno očakávať vykonanie rozsiahleho dokazovania o zložitých skutkových tvrdeniach strán, alebo pojednávanie, ktoré sa plánuje s ohľadom na nariadené dokazovanie na niekoľko dní.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 660 – 661). Odvolací súd taktiež poukazuje na stanovisko NS sp. zn. Cpj 220/64 zo dňa 16.09.1964 publikované v Zborníku stanovísk, záverov, rozborov a zhodnotenia súdnej praxe, správ a rozhodovania súdov a súdnych rozhodnutí NS 1964 – 1969, zv. III, vydanom NS ČSSR nákladom ŠEVT, Praha 1980, str. 329, podľa ktorého: „Hoci v ustanovení § 115 ods. 2 OSP (teraz § 178 ods. 2 CSP – poznámka odvolacieho súdu) ide o lehotu výslovne uvedenú v zákone, nemusí byť dodržaná, ak kratšia lehota na prípravu na pojednávanie vo veci stačila.“, ktorého právny záver je aplikovateľný aj na súčasný právny stav, keďže v tejto otázke nedošlo k zmene obsahu právnej úpravy oproti procesnému kódexu účinnému v tom čase – zákonu č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok vo vtedy platnom znení.

61. Pokiaľ žalobca namieta porušenie jeho práva na spravodlivý proces z dôvodu nepredvídateľnosti, prekvapivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko v priebehu konania mu súd prvej inštancie nedal možnosť vyjadriť sa k stranami sporu nerozporovanému splneniu povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa a ani súd prvej inštancie nenaznačil, že sa mieni touto otázkou zaoberať, k tomu odvolací súd uvádza, že je pravdou, že žalovaný ani vo vyjadrení k žalobe, ani v jeho doplnení netvrdil, že by si veriteľ poskytujúci mu úver nespĺnil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., v obsahu vyjadrenia k žalobe sa slovo „bonita“ spomína len v súvislosti s neprijateľnosťou zmluvnej podmienky, v zmysle ktorej si veriteľ za skúmanie bonity účtuje poplatok: „administratívna agenda alebo posúdenie bonity predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti.“ Ani na súdnom pojednávaní konanom dňa 04.02.2025 okrem doplnenia námietky premlčania žiadnu ďalšiu argumentáciu (teda ani ohľadne nesplnenia si povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa) žalovaný nevzniesol. Súd však môže posudzovať danú otázku ex offa a za účelom jej kvalifikovaného

posúdenia v prípade potreby postupom podľa § 150 ods. 2 CSP požiadať strany sporu o ďalšie skutkové tvrdenia ohľadne pre spor podstatných a rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade však vyhodnotenie otázky splnenia povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa nebolo pre výsledok sporu rozhodujúce, podstatné, pretože okrem záveru o porušení tejto povinnosti veriteľa súd prvej inštancie založil zamietnutie žaloby prioritne na právnom názore o nesplnení podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ na vyhlásenie úveru za predčasne splatný, v dôsledku toho na závere o nesplnení podmienok podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. na postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu a napokon na závere o nevyhnutnosti samostatnej, výlučnej, osobitnej výzvy banky podľa § 92 ods. 8 OZ ako podmienky platného postúpenia pohľadávky. Za týchto okolností prípadu by bolo formalistické zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie pre porušenie práva na spravodlivý proces spočívajúce v neumožnení doplnenia skutkových tvrdení a vyjadrenia sa žalobcu k otázke splnenia povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa, ak napadnutý rozsudok obstoí z iných dôvodov. Inak povedané, nemá praktický význam zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie za účelom vyjadrovania sa a doplnenia dokazovania k otázke, ktorej vyhodnotenie zo strany súdu prvej inštancie nebolo v konečnom dôsledku pre výsledok sporu podstatné.

62. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že odvoláciu námietku podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP uplatnenú žalobcom nevzhladol ako spôsobilú prívodiť zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie.

63. Z dôvodov uvedených vyššie nie je dôvodne uplatnenou ani odvolacia námietka podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP. Niet dôvodu na uvádzanie ďalších skutkových tvrdení, či doplnenie dokazovania ani pred odvolacím súdom ohľadne pre výsledok sporu nepodstatnej otázky.

64. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza:

65. Senát 17CoCsp odvolacieho súdu v minulosti aj s poukazom na žalobcom citované uznesenie tohto senátu sp. zn. 17CoCsp/7/2023 zo dňa 24.10.2023 zastával názor, že obsahovou náležitosťou oznámenia o zosplatnení úveru nemusí byť určenie splátky, pre ktorú veriteľ právo na zosplatnenie uplatnil. Od vydania daného rozhodnutia však došlo k zjednoteniu súdnej praxe v otázke, či oznámenie o zosplatnení úveru musí ako obsahovú náležitosť obsahovať konkretizáciu splátky, pre ktorú veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru podľa § 565 OZ, a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13.02.2025, zverejneným v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 34/2025, ktorého prvá časť právnej vety znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ V podrobnostiach odvolací súd v zmysle § 393 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie daného rozhodnutia.

66. Preto právny názor uvádzaný v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024 (ako rozhodnutí len jedného senátu NS SR, predchádzajúcom judikátu R 34/2025), ako aj v niektorých rozhodnutiach krajských súdov, na ktoré v odvolaní poukázal žalobca, podľa ktorého sa pre platnosť zosplatnenia úveru nevyžaduje v právnom úkone zosplatnenia určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, považuje odvolací súd za prekonaný.

67. K zjednoteniu súdnej praxe Najvyšším súdom SR došlo medzičasom (v období od podania odvolania žalobcom do rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto veci) aj v otázke, či výzva banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť samostatnou výzvou, alebo môže byť obsiahnutá v oznámení o predčasnom zosplatnení úveru, ak toto zároveň obsahuje aj výzvu na zaplatenie pohľadávky. Druhý prezentovaný názor vyjadrený v uznesení NS SR sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023, na ktorý poukazuje žalobca, bol prekonaný rozsudkom (veľkého senátu občianskoprávneho kolégia) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025, zverejneným v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 38/2025, ktorého právna veta znie: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“ Aj na tomto mieste odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie daného rozhodnutia.

68. Obstoí preto zamietnutie žaloby ako nedôvodnej pre neurčitost' oznámenia o zosplatnení úveru bez konkretizácie splátky, pre ktorú k zosplatneniu došlo, a tým pre neplatnosť zosplatnenia a následnú neplatnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu pre jeho rozpor s ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj pre neplatnosť postúpenia z dôvodu nedodržania požiadavky vyplývajúcej (podľa judikatúry) z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách - osobitnej, samostatnej výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením. Neplatnosť postúpenia z týchto dôvodov postačuje pre záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto spore. Preto ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP nebol uplatnený dôvodne.

69. Vzhľadom na vyššie uvedené už boli bez právneho významu pre výsledok sporu (okrem už spomínaného záveru o (hrubom) porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.) závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj vyhodnocovanie námietky premičania vznesenej žalovaným. Tieto by boli podstatné, len ak by bol prijatý záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v tomto spore.

70. Odvolací súd v zmysle § 379 písm. a) CSP aj bez návrhu preskúmal aj od I. výroku vo veci samej závislý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku žalovaného na náhradu trov konania. Žalovaný mal v konaní plný úspech, nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcovi vecne správne podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci (§ 255 CSP v spojení s § 262 CSP), vykonateľným výrokom, v ktorom uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania a uviedol, v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená (viď napr. uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/222/2016, sp. zn. 6Cdo/196/2016 a sp. zn. 7Cdo/123/2016). Preto odvolací súd aj tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

71. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% z dôvodu plného úspechu žalovaného v odvolacom konaní vzhľadom na to, že odvolanie žalobcu nebolo spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil aj odvolací súd začiatok lehoty na plnenie náhrady trov odvolacieho konania od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

72. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).